

[Ivar Nørgaard]

At de mennesker, der nu kunne udpeges til kommissærer, erklærer sig, hvis det bliver en fascist, i overensstemmelse med det, der er sket og stod på programmet i Mussolinis regime i 1930'erne, er noget, vi, der har oplevet det, aldrig kunne ligestille med det fuldstændig lige-gyldige, hvilken hårfarve man har, eller om man er kvinde eller mand. Vi opfatter faktisk fascisme mindst på samme måde, som vi opfatter ultraracisme. Og jeg ville heller aldrig være med til at godkende en ultraracist som kommissær i EF.

Hvad er EF værd, hvis det skulle administreres og repræsenteres af folk, som erklærer sig som tilhængere af en ideologi, der er stik modsat den, EU står for? Det er dog noget ganske andet, end om man er rødhåret eller sorthåret.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er da meget taknemlig for et flertal af de bemærkninger, der er faldet i denne sag, og jeg vil gerne sige, at jeg synes, hr. Anker Jørgensen balancerede overordentlig korrekt i sin udtalelse. Da tiørerne jo er udgået, har jeg tilladt mig at lægge en kobberfemogtyveøre.

Jeg er helt enig med hr. Ivar Nørgaard i hans bemærkninger til fru Charlotte Antonsen. Det har ikke noget med hårfarve at gøre, men der var engang noget, der hed sortskjorter og brunskjorter og skråremme og den slags ting – det har det med at gøre. Men alt det andet smagløse med kvinder og hårfarve synes jeg er skrækeligt.

Fru Annette Just siger, at man vil sige nej til en kommissær uden at vide, hvad vedkommende vil. Jamen hvis nogen er medlem af et fascistparti eller et nazistparti, ved man, hvad vedkommende vil, for så har vedkommende jo selv deklareret det, og så er der selvfølgelig al anledning til at stoppe for at give vedkommende nogen som helst indflydelse i den sammenhæng, vi her taler om.

Må jeg endelig, hvad angår spørgsmålet om kommunisme kontra fascisme og nazisme, sige, at jeg tror, sandheden er den, at der i Europa i vor egen levetid har været demokratisk sindede kommunister både i Italien og i Frankrig og sikkert også i andre lande, som altså ikke var sovjetkommunister, men som tog afstand fra Sovjets udformning af kommunis-

men. Derimod har jeg aldrig hørt om en demokratisk fascist eller nazist, og det gør den store forskel.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg er glad for at få ordet på dette tidspunkt, for jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der med Maastricht-Traktatens ikrafttræden på dette punkt vedrørende kommissærer faktisk er sket noget nyt. Ifølge Maastricht-Traktaten er det jo sådan, at Parlamentet har mulighed for ikke alene at godkende en Kommission som helhed, men hver enkelt kommissær skal godkendes. Og det er noget nyt.

Det er en ny beføjelse, Europa-Parlamentet har fået ved Maastricht-Traktaten, og det betyder – i modsætning til hvad fru Annette Just sagde – at Parlamentet ikke har nogen som helst forpligtelse til at godkende nogen som helst kommissær. Den har udtrykkeligt fået tillagt en beføjelse til at undersøge kvaliteten af kommissæerne. Det er jo også sådan, at kommissæerne skal møde frem i relevante udvalg og redegøre for deres synspunkter, og Parlamentet kan så derefter sige, at det ikke anser den pågældende for at være egnet til at bestride kommissærembedet på grund af uduelighed, på grund af forkerte synspunkter eller på grund af forkert ideologi.

Jeg synes, at debatten havde godt af at få tilført den oplysning, der ligger i, at vi altså faktisk nu har et andet system end før, og at Parlamentet har fået nye beføjelser også til at sige nej til en kommissær udpeget af et bestemt land.

Ellers jeg har den store glæde at kunne takke ordførerne for en – synes jeg – overordentlig god og saglig meningsudveksling dagen igennem, og det gør jo også mit arbejde med at svare her særdeles overkommeligt.

Jeg vil gerne sige til hr. Peter Duetoft, at jeg er meget enig med ham, når han i sit indlæg stærkt understreger, at det nu drejer sig om at få den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik til at fungere. Det synes jeg er et rigtigt synspunkt. Og faktisk fungerer den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik efter Maastricht-Traktatens ikrafttræden aldeles udmærket.

Regeringscheferne udpegede fem områder som områder for fælles aktion inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det var stabilitetspagten, Mellemosten, Sydafrika, Eksjugoslavien og Rusland.